

„אנחנו לא משלמים לה שכר, אבל כשהיא תחזור הביתה, נעזור לה להמי שׁיך בלימודים בארצה.“
האם יודעת טרודי נוימן שהיא מחזיקה במשרת בעלת נתינות זרה, בתנאי ניצול שהם בניגוד לחוק הישראלי ולמורסרעבודה בכלל?
„זה בסדר.“ היא משיבה. „אצלנו היא כמו בת־מישפחה. שמעתי גם שיש סוכנות ששייכת לישראל, המביא את ה־בחורות מהפיליפינים לארץ, ולוקח 50% מהכסף ששולחים להוריהן.“

מה יודע הקונסול?

כיחזר ארצה, ישראלי, היכן נמצאת הרסוכנות האמורה? זאת לא יכלה טרודי נוימן לספר, ואולי גם לא רצתה. אך היא סיפרה פרט נוסף, חשוב לא פחות:
„ביום ראשון מגיע הנה איש השגריר רות הפיליפינית, אוסף את כל הבנות ולוקח אותן להתפלל בכנסייה ב־פון. הקונסול יודע הכל על הבחורות האלו.“
בסביון נמצאות כיום חמש משרתות

הנערה בבית נוימן

משרתת פיליפינית בת פחות מ־20, לפי מראה, נמצאת בבית נוימן מזה כשנה וחצי. לא משלמים לה, היא מקבלת שם את כל צרכיה ומתייחסים אליה כמו אל בת־המישפחה, כעדותה של בעלת־הבית. הן נמצאות אצלנו כבר שנה וחצי.
שנידמה לכם שגיליתם, אחקור את הרבעייה באופן יסודי. לי עצמי אין מושג מה הן עושות בבתי האלה למעשה.
„אנחנו יודעים שהן כאן, וזה הכל. גבון שלוקחים אותן מדי־פעם לסיורים במקומות הקדושים לנוצרים, ולכנסיות, אבל אלה שנוסעים איתן הם יידיים שלהן מצוות אנשי השגרירות.“ מסביר הקונסול. האם ייתכן שאנשי השגרירות מקיימים (המשך בעמוד 32)

גברת נוימן

השיגה את המשרתת הפיליפינית שלה דרך הנערה העובדת בבית הד״ר פרייליך. „אנחנו רגילים ל־בחורות הבאות מחוץ־לארץ.“ סיפרה.

יואל נוימן הוא איש־עסקים, עולה חדש מדרום־אמריקה, המבלה חלק גדול מזמנו בחוץ־לארץ. בנו, נ״עמי, שנמצא אותה שעה בבית, אמר לכתב:
„שילמנו את כרטיס־הטיסה של הבחורה לישראל, אבל אני לא יודע יותר. דבר עם אמו.“
האם, טרודי נוימן, שמרה אף היא על מידה של דיסקרטיות, אך גילתה נכורנות לספר קצת יותר.

„הבחורה נמצאת אצלנו כבר שנה וחצי בערך.“ סיפרה טרודי נוימן. „השגנו אר־תה דרך הבחורה שנמצאת אצל ד״ר פרייליך. היא לומדת עברית אצלנו. אנחנו נו נתנים לה כל מה שהיא צריכה. יש לה אפילו דיוור ניפרד, לא כמו אצל מישר פחות אחרות שמשכיבות את הפיליפיניות לישון בסלון.“

„מדוע לקחנו אותה? פשוט מאוד,“ מסבירה טרודי נוימן. „זה נעים מאוד, כשהיא בבית. אנחנו רגילים לבחורות מחוץ־לארץ. קודם היתה לנו בחורה מ־ברזיל, אבל היא כבר חזרה.“

פיליפיניות, בהמישה בתים ישראליים שונים.

האם יודע הקונסול גם שהעובדה שחמש נערות בנות־ארצו מתגוררות בבתי עשירים בסביון, ושתנאי חייהן ומגוריהן כנראה טובים למדי, אינה מחפה על כך שלמעשה הן משמשות כמשרתות שפחות, המופקדות על עבודות משקי הבית והטיפול בילדים, ואינן מקבלות כל שכר?

האם יודע הוא שהן משוללות כל זכריות סוציאליות המגיעות להן על־פי החוק, ושעובדת הימצאן בישראל ותכליתה ה־אמיתית נשמרת בסוד מעיני השליטנות? האם לא איכפת לו כלל שבנות־ארצו מוחזקות כאן בתנאי ניצול מהפירים, ששום „תנאים טובים“ לא יוכלו להצדיקם? הקונסול הפיליפיני, חוסה מי. דה־מנר, איל, לא גילה התלהבות רבה למישמע גילוייהם של כתבי העולם הזה, אך את התרגשותו הניכרת השתדל להסוות מאחד־רי חיוך דיפלומטי מיקצועי.

כאשר הוצגו בפניו תצלומיהן של שלוש מתוך חמש השפחות הפיליפיניות שצולמו בפיתחי החווילות בהן הן עובדות, התעלם מהן לחלוטין, כאילו היו אוויר שקוף, והשתדל לעורר רושם שכל העניין גלוי וידוע, ואף יותר מכך — כשר בהחלט.

„הנערות הן תירות בארץ, הסביר ה־קונסול. „כשהן מגיעות ארצה, הן מקבלות אשרת־שהייה למשך שלושה חודשים, כמו כל תייר.“

אך כיצד יסביר את העובדה שאחדות מהן נמצאות בארץ כבר למעלה משנה, ואפילו שנתיים?
„פשוט מאוד,“ הוא אומר. „כשתוקפה של האשרה פוקע, מחדשים אותה שוב, לשלושה חודשים.“

לשאלה, כיצד ייתכן שאיש אינו מת־עניין לדעת מדוע מבקשות הנערות הפיליפיניות מדי־פעם להאריך את שהותן בארץ, ומה, בעצם, הן עושות כאן, השיב:
„את האשרות מאייכים באופן אוטורי מטי. עכשיו, אחרי שסיפרתם לי מה

הנערה בבית שפירא

משרתת פיליפינית כבת 20, המתגוררת בבית מישפחת ישעיהו ושרה שפירא, ברחוב האחרון 20, סביון. יודעת שכדי לעבוד במשק־בית בישראל צריך רק אישורים מתאימים מהשליטנות. מדבריה מתקבל הרושם שהיא יודעת יפה לשמור סוד.

גברת פרייליך

מסרבות לגלות כיצד השיגה את הפיליפינית שלה, והתנהגותה התוקפנית אופפת את הפרשה כ־לה באווירה של סודיות ומיסתורין.